

தாம்

கனல்

சுதாகர் சுப்பிரமண்யம்
வீஜயலட்சுமி கந்தையா
ஜெயந்தி நுளையர்ங்கம்
சுதாகர் சுப்பிரமண்யம்

871.9.66

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம்

14/89(1) CC

தலைப்பு	-	கனல் நான்கு பெண்களின் கவிதைகள்
	-	சுதாகரி சுப்பிரமணியம் வீஜயலட்சுமி கந்தையா ஜெயந்தி தலையசீங்கம் சுதாகீனி சுப்பிரமணியம்
முதற்பதிப்பு	-	ஒசம்பார் 1997
அட்டைழவீயம்	-	சீறிவள்ளீஅம்மன் சீதம்பரப்பிள்ளை
வெளியீடு	-	குரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம், 27A, லேலாமனிஸ் டிரைவ் மட்டக்களப்பு.
வீலை	-	25/=
Title	-	KANAL - Poems by Four Women
Cover Design	-	Suthakari Subramaniyam
Publishers	-	Vijayalaxmy Kandiah Jeyanthi Thalayasingham Suthagini Subramaniyam Srivaliamman Sithamparappillai Suriya Women's Development Centre 27A, Lady Maning Drive Batticaloa.
Prize	-	25/=

மன்னுரை

நான்கு பெண்கள் எழுதிய பதின்மூன்று கவிதைகள் அடங்கிய இக் கவிதைத் தொகுதி வெளிவருவதற்கு ஒரு பிள்ளன்னி உண்டு. 1997ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் சர்வதேச பெண்கள் தின நிகழ்ச்சிகளுக்காக கவிதா நிகழ்வோன்றினைத் தயாரிக்க சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம் முனைந்தது. ஆரம்பக் கலந்துரையாடலில் கவிதா நிகழ்வுக்கான கவிதைகளை அதில் பங்கு பற்றுகின்ற பெண்களே கூடுமானவரை எழுதுவது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. கவிதா நிகழ்விற் பங்கு பற்ற முன்வந்தோரில் நான்கு பேர் இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டவர்கள். தாழும் எழுத வேண்டும் என்ற தடிப்புக் கொண்டவர்கள்.

சதாகரி சுப்பிரமணியம்

விஜயலட்சுமி கந்தையா

ஜெயந்தி தலையாசிங்கம்

சதாகிளி சுப்பிரமணியம்

ஆகியோர் தாம் கவிதைகளை எழுதுவதாகக் கூறினார். இவர்கள் எழுதிய கவிதைகளின் பகுதிகளை எடுத்துக் கோர்த்து, “வாருங்கள் தோழியரே வையகத்தை வெற்றி கொள்ள” என்ற பெயரில் கவிதா நிகழ்வு உருவாக கப்பட்டது. கவிதா நிகழ்வு பலரது பாராட்டுதலையும் பெற்றது. 09.03.1997 அன்று மட்டக்களப்பு நகரில்

நிகழ்ந்த சர்வதேச பெண்கள் தின நிகழ்ச்சியில் மேடையேற்றுப் பெற்றதைத் தொடர்ந்து கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திலும், கொழும்பிலும், மீண்டும் மட்டக்களப்பில் இரு தடவைகளும் கவிதா நிகழ்வு நிகழ்த்தப்பட்டது.

இத் தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளை எழுதிய சுதாகரி, விஜயலட்சுமி, ஜெயந்தி, சுதாகிணி ஆகியோர் தம்மைக் கவிஞர்கள் என முத்திரை குத்திக் கொண்டவர்களல்லர். அல்லது கவிதையாகக்குத்தின் தத்துவங்கள் பற்றிய விவாதங் களில் ஈடுபடுவர்களுமல்லர்.

ஆனால் தமது உணர்வுகளையும் சிந்தனைகளையும், அபிலாசைகளையும், ஆர்வங்களையும் மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்புடையவர்கள், எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் கொண்டவர்கள்.

கவிதா நிகழ்வு என்ற அளிக்கை நிகழ்ச்சிக்காகப் பயன்பட்ட கவிதைகள் நாலுருப் பெறவேண்டும் என்று குரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தினர் கருதினர்.

பெண்களது சிந்தனைகள் கூடிய வரை வெளியே அறியப்பட வேண்டும்; கவிதைகள் பிரசுரமாவது கவிஞர்களது ஆர்வத்தைப் பெருக்கி மேலும் அவர்களை எழுதத் தூண்டும் ஆகிய நோக்கங்களே இத்தொகுதி வெளிவருவதற்கு உந்துதல்களாக அமைந்தன.

பெண்தலைடைய உணர்வுகளும், கருத்துகளும் எண்ணங்களும் இலக்கிய வடிவம் பெறுவது அதிகரிப்பதற்கும், இலக்கிய ஆக்கம் தொடர்பான அவர்களது திறன்களை வளர்த்தெடுப்பதற்கும் பெண்களது ஆக்கங்களைத் தனியே தொகுத்து நோக்கவேண்டும். பெண்களுக்கான ஒரு கலை இலக்கிய நேரி இதனால் உருவாகும் என்ற கருத்து இன்று வலுப்பெற்று வருகிறது.

இப் பதின்மூன்று கவிதைகளையும் ஒரு சேர் நோக்கும் போது அவற்றின் அடி நாதமாக அமைந்துள்ள ஒரு விடயம் மிகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அதாவது ஆணுக்கு ஒரு நீதி பெண்ணுக்கு ஒரு நீதி என்ற சமூகத்தின் இரட்டை நிலைப்பாடு பற்றிய அதிருப்தியாகும். பெண்களைப் புகழ்ந்து, அவர்களை உயர்த்திக் கொண்டாடுவதாகக் கூறும் அதே சமயம் அந்தப் புகழ் சியிலேயே அவர்களைத் தங்கி வாழ்பவர்களாகச் சிறைப்பிடித்துள்ள நிலையைப்பற்றி வினா எழுப்புதல், அந்தத் தங்கி வாழ் தலிலிருந்து விடுபட விரும்புதல், இம் முயற் சியில் ஏனையவர்களையும் அணிசேர்த்தல் என்பதை இத் தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளின் பொது இழையோட்டமாகக் காணலாம்.

நீண்ட காலமாக ஆணாதிக்கம் கொண்டதாகவே மனித சமூகம் இயங்கி வந்துள்ளது. இதனாலேயே ஆணாதிக்கக் கருத்து நிலை சமூகத்தின் பல தளங்களிலும் வேருன்றிச் செயற்படுகிறது.

பெண்களும் சமூகத்தின் பாரபட்சத்தையும் இரட்டை மனோபாவத்தையும் ஏற்று அடங்கியே வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். ஆனால் இந்நிலை மெதுமெதுவாக மாறி வருகிறது. நவீன வாழ்க்கையில் பெண்களுடைய இருப்புக்கும், பாரம்பரியச் சிந்தனைகளுக்கும், கருத்து நிலைக்குமிடையே முரண்பாடு தோன்றியுள்ளது. இந்த முரண்பாடு பற்றிய விழிப்புணர்வுடனான சிந்தனை இன்று பெண்கள் மத்தியில் தோன்றியுள்ளது. பெண் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளும் அபிலாணத்களும் கொண்ட ஒரு தனித்துவமான உயிரி என்ற கருத்தின் அடிப்படையிலேயே பெண்நிலைச் சிந்தனையும் தோன்றியுள்ளது. பெண் பற்றிய மரபு ரீதியான பாலியல் படிமத்தை நிராகரித்து, அவளது சொந்த இயல்பையும் முன்னேற்றத்தையும், விடுதலையையும், பெண் நிலைச் சிந்தனை முன்வைக்கிறது.

இந்தப் பதின்மூன்று கவிதைகளிலும் மேற்கூறிய சிந்தனைகள் வீரவிக் கிடக்கின்றன. இத்தகைய சிந்தனைகளை வாழ முற்படும் பெண்களுக்கு அவர்களது வாழ்வு பட்டுப் பாதையாய் அமைந்துவிடுவதில்லை. பல தடங்கள், தோல்விகள், தனிமைகள், நிச்சயமின்மை, சந்தேகங்கள் இவற்றால் அலைக்கழியும் மனங்களைவுகள். இந்தக் கவிதைகளில் விடுதலைக்காய் ஒலிக்கும் குரல்களில் சில சமயத்தில் சந்தேகங்களும் பயங்களும் வீரவிக் கிடக்கின்றன. எனினும் சந்தேகத்தின் இறுதியில் அவர்களது உறுதி முற்றுப்புள்ளியாகிறது.

இத் தொகுதியில் உள்ள கவிதையொன்றின் பின்வரும் பகுதிகள் மேற்கூறிய இந்த அம்சங்களையெல்லாம் திரண்ட வடிவில் வெளிப்படுத்துகிறது.

எத்தனை காலந்தான்
இழுப்பட் போலி வாழ்வு
வறட்டுத்தனங்களும்
சுயநலப் போக்குகளும்
வக்கிர எண்ணங்களும்
குழந்து கொண்ட
கொடுமை வாழ்வு.

தனைகளை அறுத்தெறிந்து
கதந்திரமாய்·
“நாளொருவள்” என
வாழ்ந்து காட்ட முயற்சிக்கிறேன்.

ஆயினும்
எனக்குள்ளே சில பயங்கள்
சில தளர்வுகள்
நம்பிக்கையிருந்தும்
என்னோடு சேர்ந்து
குரல் கொடுக்க யாருமில்லை.

நான் மட்டும்
பாதியிலே போடப்பட்ட
கணக்குப் போல
வரவும் செலவும்
விளக்கமற்ற வகையில்.....

என்றாலும்
அடி மனத்தின்
ஆத்மார்த்த விருப்பு
“நான் முன்னேற வேண்டும்”.

பெண்களுடைய உறுதியிக்க இக் குரல்கள் மறைந்து விடாதபடி பாதுகாப்பதும், அவர்களது இதயக் கனலை அணைந்து விடாதபடி பேணுவதும் அவற்றை மீண்டும் மீண்டும் உரத்து ஒலிக்கச் செய்வதும் தற்காலப் பெண்கள் அமைப்புகளின் தாரமீகக் கடமையாகும். சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தினான் இந்த உணர்வும், ஆதரவும் இந்த நான்கு பெண்களினாலும் மாத்திரமல்லாது எழுத்துத் துறையில் ஈடுபெடும் ஏனைய பெண்களுக்கும் உற்சாகமூட்டும் என நம்புகிறோம்.

இக்கவிதைத் தொகுதியை வெளிக் கொண்டவதில் விடாப்பிடியாக முயன்றவர் ஜெயந்தி தனையசிங்கம். பாராட்டுதல்கள்.

கவிதையாக்கத்தின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் பல வகைகளிலும் உதவி புரிந்த திரு.சி. ஜெயசங்கர், திரு.வெ.தவராஜா, வாசதேவன் ஆகியோருக்கு மிகுந்த நன்றிகள்.

சித்திரலேகா மௌனகுரு
மட்டக்களப்பு.
நவம்பர் 1997

I

புரிந்து கொள்ள யாருள்ளோ ?

பண்ணில்லா இசை போல்- இன்று
வந்த வாழ்வை நாமும்
வெந்த உள் மனத்துடன்
ஏங்கியே வாழுகின்றோம்!

கண் எமக்கெதற்கு இங்கு
காணும் காட்சிகள் பொய்யே!
எத்தனை நடிப்புகள்!
எத்தனை சிரிப்புகள்!

புண்ணான எம்மனதை
பிளந்து விடும் வாய்ச்சொற்கள்
எண்ணத்து இலட்சியத்தை
தகர்த்தெறியும் வன்செயல்கள்

“பெண்தெய்வம்” என்பார்
வீட்டில் அவள் சிறு புழுவாம்
தண்ணெறிலாள் என்பார்
நகை போட்டுச் சிறை வைப்பார்

சுதாகரி சுப்பிரமணியம்

வெண்ணாடை விதவையர்க்கு
வேதாந்தம் பேசிடுவர்
கண்ணே எமக்குப் பெண்கள் என்பர்
கால் தூசாய் மதித்திடுவர்

“ஆண் பெண்” என்று
அறுதியிட்டுக் கூறி- நிதம்
பெண்ணவளின் திறமைகளை
பேதமையென்றுரூத்திடுவர்.

பெண்ணாகப் பிறந்து வந்த
பெரும் பாவம் தோதோ?
பொன்னான் எம் மனதை
புரிந்து கொள்ள யாருள்ளோ?

2.

நீந்திப்பாய் பெண்ணே!

இருள் கவிந்த பொழுது
அடிமை மிகு வாழ்வு
இவை உனக்கு நலந்தருமா?

சத்துணவு, ஒய்வு
இவை ஏதுமின்றி
இயந்திரமாய்த் தேய்வதனால்
இலாபமேதும் கண்டனன்யோ?

கட்டிய கணவன்
பிழை செய்தால்- அதை
தட்டிக் கேளாமல்,
மட்டு மடைச்சியர் போல்
மௌனம் கொள்ளுதல் நன்றாமோ?

விட்ட பிழைகளை நீ
தொடர்ந்தும் விட வேண்டாம்!
மெத்தப் படித்து
முன்னுக்கு வந்து

சுதாகரி சுப்பிரமணியம்

நற்பாதை வகுத்த
பெண்களெல்லாம்
கட்டிய வீட்டினுள்
முடங்கிக் கிடந்தா

முன்னேற்றப் பாதையை
அடைந்தார்கள்?
பண்பாடு, கலாச்சாரம்
சட்டம், மதமெல்லாம்,
காலத்தின் ஓட்டத்தில்
கடமையின் வளர்ச்சியில்
நித்தமே மாற்றங்கள்
பல காணும்.

நாணமும் அச்சமும்
நாய்கட்கு வேண்டுமாம்
நவின்றார் பாரதி அன்றே.

அச்சம் நீங்கி, உண்மை நிலையை
உணர்ந்து சிந்திப்பாய் நீ இன்றே !
உன்னுள்ளே
தளர்வு கொள்ளாதே.
உன் வாழ்க்கை-
அது
உன் கைகளில்.
துணிந்தெழுக!
உண்மை நிலை நோக்கி.
வெற்றி நிச்சயம்
உனது பக்கம்.

3.

நான் முன்னே வேண்டும்!

பெண் என்றால்,
அவனுக்கு
செய்யக் கூடியது
எதுவுமில்லையாம்!
எனது சமுதாயம்
நுப்படித்தான் நினைக்கிறது.

அடிமைச் சகதியுள்
வீழ்ந்த எனக்கும்
இது தான் தலை விதி
தொடர்ந்து நடந்தேன்

எத்தனை காலந்தான்
இழுப்பட் போலி வாழ்வு?
வறட்டுத் தனங்களும்
சுயநலப் போக்குகளும்
வக்கிர எண்ணங்களும்
சூழ்ந்து கொண்ட
கொடுமை வாழ்வு.

சுதாகரி சுப்பிரமணியம்

எனது செயற்பாடுகள்.

அது

சமுகத்தின் தேவை.

என் உணர்வுகளோ

தேவைகளோ,

புரியாத மொழிபெயர்ப்புகள்

அவர்களுக்கு.

தலைகளை அறுத்தெறிந்து

சுதந்திரமாய்.

“நானொரு பெண்” - என

வாழ்ந்து காட்ட

முயற்சிக்கிறேன்!

ஆயினும்

எனக்குள்ளே சில பயங்கள்

சில தளர்வுகள்.

நம்பிக்கையிருந்தும்

என்னோடு சேர்ந்திங்கு

குரல் கொடுக்க யாருமில்லை,

துணைவரவும் யாருமில்லை.

நான் மட்டும்

பாதியிலே போடப்பட்ட

கணக்குப் போல

வரவும் செலவும்

விளக்கமற்றவகைபில்.

என்றாலும்

அடிமனதின்

ஆத்மார்த்த விருப்பு

“நான் முன்னேற வேண்டும்”.

4.

வாழ்கின்றோம்

கண்ணீரே எங்கள் வாழ்வு - நாங்கள்
கரைகின்ற கற்பூர தீபம்
சொந்தங்கள் சுயநல் வடிவில்
சோகம் இல்லை வாழ்ந்த நாளில்.

உள்ளத்தில் கனவே காட்சி
கனவிலும் கண்ணீர் ஆட்சி.
எண்ணத்தில் இறுக்கை கட்டி
ஏக்கத்தில் நிஜங்கள் எஞ்சம்.

வெண்பஞ்சாய் மனமிருந்தும்
வஞ்சனைச் சொற்கள் கேட்டு
நெஞ்செல்லாம் சோகம் சேர்ந்து
விழுகின்றோம் பெண்கள் நாங்கள்.

அனுதினம் முயற்சிப் பாதை
ஆணுக்கு நிகராய்க் கண்டும்
ஏமாற்றும் வஞ்சகராலே
ஏமாந்து நின்றோம் நாங்கள்.

காலத்தின் கைகள் - எங்கள்
கண்ணீரைத் துடைத்து நின்று
கவலைகள் அற்ற வாழ்வை
எமக்காகத் தந்திடாதோ?

5.

என்ன விடுவிடுங்கள்

சமுதாயத்துள்
நானும் ஒருத்தியாய்,
சம்பிரதாயக் கட்டிலில்
போலிப் போர்வைகளால்
என்னெப் போர்த்துக்
தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன்
நெடுங்காலமாக

எந்தன்
சிந்தனைகள்
சற்று விழித்துக் கொள்ள
சற்றும் முற்றும் பார்த்தேன்;
“அடிமை” -
அது என் நிலையல்ல
இயலாதவர்கள்-
பெண்கள்ல
புரிய வைக்க வேண்டும்
ஆமாம்!
அதற்காக எழுந்து வந்தேன்.

பாசிப்டார்ந்த சமுதாயப் பாதை.

"எங்கே போகிறாய்?

வேண்டாம்

பார்த்தாயா,

உன்முன் சென்றவர்கள்

சறுக்கி விழுந்து விட்டார்கள்.

சொந்த வாழ்விலேயே

ஆனுக்கு பெண் அடிமை

அவனுக்கே பெண் என்றும்

உரிமை

சங்கடப்படுத்தியது

எனது சுற்றும்.

வால் அறுந்து

நால் அறுந்து

வானிடையில் தத்தளிக்கும்

பட்டத்தின் நிலை பெற்றேன்.

என்றாலும்,

அடி மனத்தின் ஆதங்கூங்

விடவில்லை பிடி நீங்க.

சுதாகரி சுப்பிரமணியம்

“திரிசங்கு சொர்க்கம்”- என
சில நாட்கள் மகிழ்ச்சியாய்
வளம் மிகக் வாழ்வினையே
அடிமைச் சேற்றுள் விடுவதா?
ஓ ! என் சமுதாயமே!
பெண்ணென்ற காரணத்தால்,
பேததயென்று
அடிமையாக்கிடலாமா?

என்ன விடுங்கள்
நம்பிக்கை, உறுதி கொண்டு
நடக்கிறேன் தட்டயைத் தாண்டி.

தொடர்ந்தும் பல தட்டகள்!
என்றாலும் நடக்கிறேன்
நானில்லாவிட்டாலும்
என் பின் வருபவர்க்கு
நல்லதோர்
சமரச வாழ்வு
கிட்டுமென்ற நம்பிக்கையில்.

6.

பெண்ணவள் பட்ட துயர்!

பெண்குழந்தை பிறந்ததுமே
பேய் எனச் செப்பி
மாந்தர் தூற்றியே நின்றிடுவர்
அன்னையவள் கலங்கிடுவாள்.

பெண்பிள்ளை வளர்கையிலே
சொத்துக்கள் சேர்ப்பதுடன்- அவளை
திட்டியும் தீாத்திடுவர்
வஞ்சகமும் புரிந்திடுவர்.

மங்கைப்பருவமது வந்தது
எனக்கூறி கெட்டித்தனமாக
தகப்பனும் வீட்டினுள் ழுட்டிடுவான்
அவளைத் தமையனும் தண்டிப்பான்

கலவி கற்று விட்டால் முனை கலங்குமென்று
பெட்டியில் அடைப்பது போல்
பெண்ணை முடியே மறைத்திடுவர்
உயரவும் விடமாட்டார்.

தொழிலுக்குப் போகவென்றால்
துள்ளிக் கழுதை போல் உதைத்திடுவர்
மலர்கள் வாடலாமோ? என
பெண்ணினை அடக்கிடுவர்.

திருமணம் எனக் கூறி
சீதனம்தனைக் கேட்டு அவனை
உயிருடன் கொண்றிடுவர்
பணப் பேய்களாய் அலைந்திடுவர்.

திருமணம் முடிந்ததுமே
துணைவன் காலினால் உதைத்திடவே-அவள்
தீக்கித் தவித்திடுவாள்
நிதம் தேம்பியழுதிடுவாள்.

அன்பில்லாப் பிணத்துடனே
வாழ்வினைக் கழித்த போது
ஆண்பிள்ளை பிறந்ததாலே
ஆனந்தம் பெருகியது.

மகனவன் வளர்ந்து வந்து
சன்டைகள் பல புரிந்தான்
தந்தையைப் போல் என்றும்
நடைப்பினமாய் மாறி நின்றான்.

தனையனும் வெறுத்ததாலே
பெண்ணைவள் வாழ்வையே வெறுத்து நின்றாள்
சுட்டெரிக்கும் மண்வெளியில்
தன் வாழ்வினைத் தேடிச் சென்றாள்.

7.

பூக்கள் நாங்கள் உங்களுக்காய் முப்படிவோம்

மானம் இல்லா மனிதன்- எமை
பொன்னுக்கே ஓப்பிடுவான்.
பூப் போன்ற கையென்றும்
இதழ் போன்ற வாயென்றும்

மலர் போன்ற முகம் என்றும்
மொத்தத்தின் பூப் போன்றே - பெண்ணென்றும்
சிலர் பெண்களை வர்ணிப்பார்
இதனால் எமக்கென்ன இலாபம்?

எமைப் போன்று எனக்கூறி
எமைப் போலே பெண்ணினத்தை
கசக்கியும் ஏறிகின்றார்
விஞ்ஞான அறிவு பெற்றும்
மனிதனுக்கோ முளையில்லை.

மலரெல்லாம் வாடிவிடும்
பெண்ணினம் வாடிடுமோ?

யையத்து மாந்தரெல்லாம் - எமை
தினம் வதைத்திடுவர்
மாதரை வதைத்திடுதல்
எதுவரைச் சூம் நீடிக்கும்?

வாயிலை வாயில் வாயு
 வாய்விட்டு வாய்வுமாலை
 வாய்விட்டு வாய்வு பூ
 வாய்வு வாயு வாயு

 வாயு வாயு வாயு
 வாயு வாயு வாயு
 வாயு வாயு வாயு
 வாயிலா மரத்தினிலே
 பூத்திட்ட பூக்கள் நாங்கள்
 வாயிருந்தும் அதை மூடி
 ஒதுங்கிடுதல் முறையாமோ?

குரல் கொடுங்கள் பெண்ணினமே!
 மரத்திட்ட மானிடம் உயிர் பெறவே.
 ஏனின்னும் பழையதை நம்பி
 உமை நீரே ஒதுக்குகிறீர்?

ஆணுக்குப் பெண்ணடிமை
 பெண்ணுக்கு பெண்ணடிமை
 என்றெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி
 வாடுவது நன்றல்ல.

சுதாகினி சுப்பிரமணியம்

யாருக்கு யார் அடிமை?
பாரினீல் பிறந்தோரெல்லாம்
சுதந்திரத் தாய் பெற்றேடுத்த
வீரக் குழந்தைகளன்றோ?

துள்ளி எழுந்திடுக பெண்ணினமே!
துவண்டிடும் மனிதர்கள் நியிரந்திடவே
பெண்களாய் இருந்தாலும்
எவர்க்குமோர் எல்லையுண்டு.

நீங்கள் தான் பயந்தாலும்
இன்றே நாம் போர் புரிவோம்
பூக்கள் நாங்கள் உங்களுக்காய்
நிச்சயமாய்ப் புறப்படுவோம்.

8.

கழப்பய்

எனக்குப் பிரச்சனை
உள்ளோயும்
வெளியேயும்

ஒன்றும் தெரியாமல்
இருந்திருந்தால் நல்லதோ?

இன்று நான் கழப்பபட்டு விட்டேன்

என் வாழ்வில்
போராட்டம்
அழற்பித்து விட்டது.
எனது நண்பிகள் கூட
என் கருத்தை கேட்கிறார்கள் இல்லை.
இவர்கள் மனிதர்களா?
நடைப்பினங்களா?
இவர்கள்
உணர்வுடன் வாழ்கிறார்களா?

ஜெயந்தி தலையசிங்கம்

இல்லை
 சொந்தமாக சிந்திக்க முடியாதவர்களா?
 சமூக வரம்புகளை
 இன்னுமா தொடர வேண்டும்?

மாறுதல்களை விரும்பவில்லையா?
 அடைபட்டு வாழ்ந்த
 இந்த வாழ்வில்
 நீங்கள் சாதித்தலைதான் என்ன?
 இவர்களைப் பார்த்து
 ஒவை அழ வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது.
 ஆனாலும்,
 எனது
 இருப்போ குழம்பவில்லை.

நான்
 அவர்களுக்கு கூறுகிறேன்.
 உங்களை நீங்கள்
 தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.
 நீங்களே உங்களுக்கு
 சாட்சியாளர்கள்.
 அப்போது புரியும்
 வாழ்வின் யதார்த்தம்.
 தொடருங்கள் உங்கள்
 பயணத்தை,
 பயணம் முட்களும் கற்களும் நிறைந்தவை.
 தான்டுங்கள் அவற்றை
 வெற்றி உங்களுக்கே.

9.

சுதந்திர வாசல்

பெண்ணே:

“உன் பாதங்கள்
பூமியில் அல்ல
பூக்களில் நடக்க வேண்டும்”
என்ற
புளித்தூப் போன வார்த்தைகளில்
இன்னும் ஏன் மயக்கம்?
கற்பணையில் கண்களை
மிதக்கவிட்டு
பாதங்களை ஏன்
முட்களில் பதிக்கின்றாய்?

உன் பாதைகளில்
முட்களைத் தூவியவன்
“மலரே” என்னும் போது-நீ
யோசி!

விஜயலட்சுமி கந்தையா

உன்

குட்டில் குளிர் காயவும்
நிழலில் தலை சாம்க்கவும்
வார்த்தைகளால் இவர்கள்
பின்னும் வலையில்
விழுந்து விடாதே.

நாம் நடந்து சென்ற
பாதையில் தெரியும்
பரம்பரைச் சுவடுகளை
தோண்டிப் பார்ப்போம்.
கொஞ்சம் துணிந்து வா
பார்!
எச்சங்களாய் சில
எலும்புத் துண்டுகளும் அதில்
ஒட்டியிருக்கும்
ரத்தக் கறைகளும்
அவை கறைகள் அல்ல
காலத்தின் எச்சரிக்கை,
வாழ்வின் யதார்த்தம்,
இனிமேலாவது
உறைக்கட்டும் நமக்கு.

பாடல் விகளால்
 பாறாவகல் தடைபோடும்
 அவன்
 வித்தைக்கு பலி போக
 இன்னும்- நாம்
 விளையாட்டுப் பிள்ளைகளா?

முதாதையர் சுமந்து தந்த
 பெண் அடிமை மூட்டைகளை
உன்
 நினைவுகளில் கரைத்துக்
 கொள்ளும்
 பரம்பரைத் துன்பத்தை- நம்
 வருங்காலம், பெறாதிருக்க
 எம் தலையை
 விண்ணோக்கி
உயர்த்துவோம்.

10.

உண்மைகள் உனக்காக...

சற்று நில் பெண்ணே- உன்
முன் வைத்த பாதங்கள்
பின்வைக்க வேண்டாம்.

குழப்புவது அவர் வழக்கம்

ஆயிரம் பேர் வந்து
ஆயிரம் சொல்லட்டும்
ஆனால் இன்று
உன் உண்மைகள்
உனக்காக இருக்கட்டும்.

குனிந்து நட என்றே
குட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள்
பூவையும் பொன்னையும்
சுமக்க வைத்தே
சாட்டையால் அடிப்பார்கள்.

கற்பு..கற்பு.. என்றே
 குரல் வளையில் கைவைப்பர்
 கேட்க நினைத்தாலோ
 வழக்குகள் போட்டு
 வாழாவெட்டி ஆக்கிடுவர்.
 சாத்தானின் சாட்சி என்பர்.
 சமதர்மம் பேச வந்தால்,
 விளக்குகளை விடியலென்பர்,
 வீட்டிற்குள் பூட்டிவைப்பர்.
 விருப்பமில்லா பெண் என்றால்
 உன்,
 விடியல்களே உணை எரிக்கும்.
 கலியாண வீடுகளில்
 காட்சிப் பொருள் ஆகிடுவாய்.
 புருஷன் இறந்து விட்டால்
 விதவையென விரட்டிடுவர்.
 உனக்காக நீயில்லை
 பிறருக்காய் எரிகின்றாய்.
 உன் ஆசைக்கும்
 அர்த்தங்களுக்கும்- நீ

விஜயலட்சுமி கந்தையா

அன்னியமாகி விட்டாய்
சோகங்களையும் சுமைகளையும்
சொந்தம் கொண்டாடுகிறாய்.
கேட்டாலோ
இது தான் சுகமென்று
சொல்லுகிறாய்.
மதிமயக்கும் சொல்லாலும்
விதி கெடுக்கும் செயலாலும்
சகதிக்குள் சுழலுகின்றாய்.
இழக்கின்றாய் எத்தனையோ.....

குரியனை நோக்கும் மலர் போல
ஒளியை நோக்கி
நீவா.
உன் ஒரு கை ஒசைக்கு
மறுகையாய்
நான் இங்குள்ளேன்.
நாம் எழுப்பும் ஒசைகளால்
காலம் விழிக்கும்.
காலம் ஒன்று வரும்!
காலம் ஒன்று வரும்.

11.

என்

நிமிடங்கள் கூட-
 எனக்கு நிச்சயமாய் இருக்கவில்லை.
 சமுதாயத்தின் நிசப்தமோ
 பயங்கர இரைச்சலாய் என்
 நிம்மதியைக் கெடுத்தது.
 நியாயங்கள் அங்கு
 தூக்குக்குப் பயந்தது.
 பைத்தியக்காரியென்றும்
 பரதேசியென்றும்
 எனக்குள் ஓர் உறுத்தல்,
 அன்று
 உண்மைக்காய் போரிட்டேன்
 கைகளை அறுத்தெறிந்தார்
 உள்ளதைச் சொன்னேன்
 உதட்டிற்கு விலங்கிட்டார்.

விஜயலட்சுமி கந்தையா

கொஞ்சமாவது
சுவாசிக்க ஆசைப்பட்டேன்
கேட்காதே போ என்று
கேளாமலேயே தூரத்தி விட்டார்
மரணமே முடிவென்றேன்
மறுபடியும் இழுத்துக் கொண்டா:
இந்த
சிற்றாறைச் சிறைப்பிடித்து
அடைத்து விட்டார்,
பழமைவாதப் பாத்திரதுள்.
நெருப்பையும் இட்டார்- இன்று
வெடித்துச் சிதறி
அனைத்தையும் அழிக்குமுன்
நானாக வந்து விட்டேன்
வசந்தங்கள் வரு முன்னே
வேர்களுக்கு நெருப்பிடும்
நியாயங்கள் இனிவேண்டாம்.

12.

சோகராகங்கள்

சும்மா கிடந்த மூங்கில்களை
செப்பனிட்ட
என் சினேகிதியே
இன்று இந்த
புல்லாங்குழலில் வருவதெல்லாம்
காற்றுக்கள் அல்ல கானங்கள்
கானங்கள் தேடுகின்றன
காதுகளை.
ஆனால் கண்ணுக்கெட்டியவரை
காண்பதெல்லாம்
கரும்புகைகழி அடுப்புக்களைத்தான்.
அடுப்புக்குத் தேவையோ
ஹது குழல்கள்
இன்று காற்றாகவும் மாற முடியாமல்
புகை முட்டத்திற்குள்
கண்களை கசக்கும் எங்கள்
சோக ராகங்கள் உன்
காதுகளிற்கு கேட்கிறதா தோழியே?

விழுயல்டசுமி கந்தையா.

கலைவாணியே
என் கை வீணையின்
சோக ராகங்கள்- உன்
காதுகளில் விழுகிறதா?
பிச்சை புகினும் கற்கை
நன்றென்று கற்ற
கல்வியின் கண்ணீர் துளிகள்
கற்களாய் மாறினால்
குரிய தேவனும் அன்னாந்து
பார்ப்பான் ஓர் நாள்.
இந்த ஊமைத் தென்றல் அழிவு மனம்
விசப் போய் பெற்றதென்னவோ
சொல்லம்புகள் தான்
வரம் கொடுக்கும்
போதெல்லாம்
நெஞ்சம் சாபங்களைச் சம்பாதிப்பது ஏன்?

13.

உறுதிப்பாதையில் யணிக்கும் கால்கள்

சுதந்திரத்தின் அழகை
 சிறைக்கதவு செப்பியதால்
 உதடுகள் ஓட்டிடவே
 என் உள்ளமும் மயங்குகிறது.
 ஒவென்ற அலறுல்
 எங்கிருந்தோ கேட்கிறது.
 காதைப் பொத்துகிறேன்
 பக்கத்தில் கேட்கிறது.
 என் கை வீணை
 சோகத்தில் அலறுகிறது.
 கண்களை முடுகின்றேன்.
 உள்ளத்தில் ஓர் கனல்
 கடுகளவாய் தெரிகின்றது.
 உள் ஒளியாய் அது மலர்ந்து
 உயிரினிலே எரிகின்றது.

விஜயலட்சுமி கந்தையா

பேதை அவள் வாழ்வு
சுடுகிறது
நெஞ்சை.

யரதேசியாய் பணம் சேர்ப்பர்,
பணக்காரனாய் செலவழிப்பர்.
அடுத்த நாள் வேலை இல்லை
அவர்கள் அடுப்படியில்
பூணை தூங்கும்.
சேமிப்பு என்பதை கனவிலும்
கண்டறியாள்.
குடிப்பதற்கு கஞ்சில்லாத போதும்
கடன் வாங்கி என்றாலும்
குடிகாரக் கணவனுக்கு
கருவாடு பொரித்திடுவாள்.
கல் னுணாலும் கணவன் அவன்
என்ற காரணத்தால்
வாய்க்கு ரூசி போட்டவளை
வம்பிற்கு இழுத்திடுவான்.
தன் வீரம் காட்டிடவே
பொல்லால் அடித்திடுவான்.
காலால் உதைத்திடுவான்.
பட்டவலி தீருமுன்னே
படுக்கையில் பலி ஆவாள்.

படிப்பறிவில்லாததால் பெற்றதுவோ
பன்னிரண்டு.

சுகாதார கேட்டினால் எந்தியதோ
மூவிரண்டு.

ஆயிரம் தான் பட்டும் என்ன,
தன் நிலையைத் தான் உணரும்
சொந்த புத்தி அவளுக்கில்லை.
கொடுத்த கடன் கேட்டாலோ
கொதித்திடுவாள் செருக்குடனே.
இவள் தானா சொல்லுகிறாள்
வாழ்வென்றால் எதுவென்று?
இதுதானாம் பெண் வாழ்வாம்
சொர்க்கமும் இது தானாம்
நரகத்தில் வாழும் இவள்
ஒதுக்கின்றாள் என்றென்றும்.

சொந்த புத்தி எனக்குண்டு
கல்வி அதை கையில் கொண்டால்
கலங்கிட தேவையில்லை.
மனதினிலே தெளிவுண்டு

விஜயலட சுமி கந்தையா

தெளிவுடனே இருப்பவர்க்கு
உலகினிலே சிறப்புண்டு.
சிறப்பிற்கு வழிகாட்ட
கல்விக் கூடங்கள் பல உண்டு.
எதிர்கால சந்ததிக்கு
தெய்வமாய் அவையுண்டு.
வீணாக அடிப்பட்டுச்
செத்திடத் தேவையில்லை.
பொல்லாத பெண்ணடிமை
பண்டமாய் பங்கெடுக்க
போவதில்லை.

வெட்டிப்பயலுக்கு
பொன்னையும் என்னையும்
இழந்திடப் போவதில்லை
காச கொடுத்து
தூச வாங்கி
கண்கசக்கிடப் போவதில்லை.
வாய்மூடித் தலை குனிந்து
சேற்றிலே கால் வைத்தது
போதும்
எத்தனை தடைகள்
எத்தனை இடர்கள்
தோன்றிய போதும்
உறுதிப் பாதையில்
பயணிக்கும் இக் கால்கள்.

குரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம்